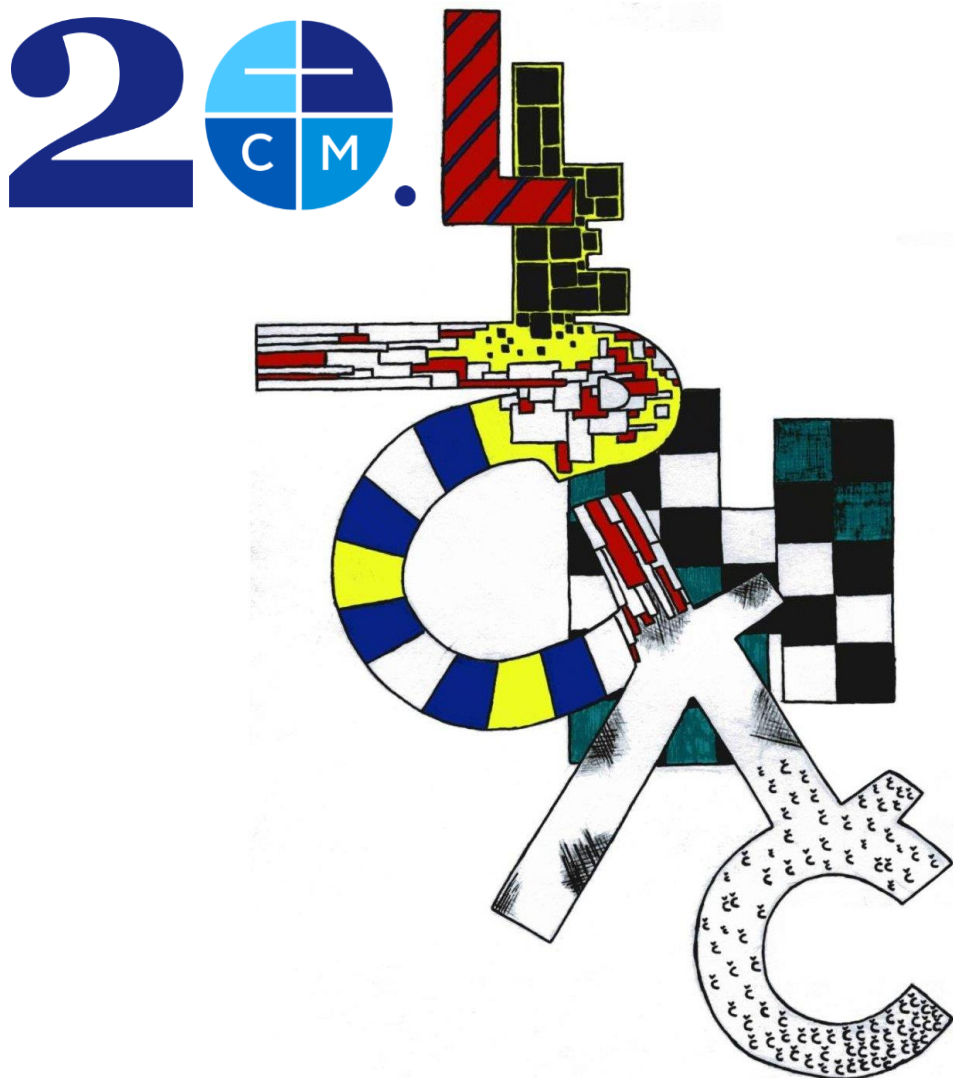

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy
pedagogické Brno**

*30/2016 - ročník X.
jubilejní retro číslo k 20. výročí školy*

Jak vznikl školní časopis Lercháč?

Jako by to bylo včera. Prosincové dopoledne roku 2007, tercie, hodina slohu. Procvičujeme odstraňování stylistických nedostatků, když tu najednou přichází nápad: co takhle založit školní časopis?

Nejdříve to zní dost šíleně. K čemu vlastně? Kdo to bude číst? To už tu jednou bylo a po odchodu zapojených studentů vše stejně skončilo... Po počátečních rozpacích se však dvanáctka odhodlaných gymnazistů dává do práce a jako první společný úkol hledá vhodný název časopisu. Padají nejrůznější návrhy, mezi nimiž nakonec vítězí Lercháč. Poté, co si ověřujeme, že na nedalekém Gymnáziu Matyáše Lercha opravdu neexistuje periodikum shodného názvu, se práce rozbíhá naplno. Titulní stránku kreslí Zbyněk Řehoř, grafiky se ujímá Jan Škrášek.

V první generaci redaktorů Lercháče se mohli čtenáři každé tři měsíce těšit na pravidelné *úvodní slovo*, do něhož svými komentáři a zamyšleními přispívala Klára Kročová, či na *rozhovory*, které s osobnostmi spjatými s naší školou vedly Anna Kubešová a Tereza Lerchová. *Výběr z literárního díla* zajišťovala Veronika Králová, přičemž *recenze* na literární, divadelní či filmovou tvorbu se staly doménou Lucie Říhové. Odpovědi na vybrané otázky *ankety* u studentů i vyučujících zjišťovaly Tereza Benešová a Martina Hermannová, s různými *zajímavostmi* z přírodních i společenských věd nás seznamovali Vojtěch Janský a Vojtěch Ryšavý. Pravidelný přísun *vtipů* zajišťovaly Martina Šedá a Kristýna Mrázová.

A konečně nesmíme zapomenout na trpělivou opisovatelku *studentských prací*, Alžbětu Pilerovou.

Druhou generaci časopisu představovali zejména Marek Caha, Zdislava Klementová, Kateřina Pokorná a Markéta Solnická (*rozhovory a anketa*), které později doplnili mladší studenti Kateřina Bielená (*ohlédnutí*), Anna Štykarová s Evou Kellnerovou (*recenze*) a Jiří Habán (*úryvky z literárních děl*) s Davidem Zábodem (*zajímavosti a vtipy*).

Za dlouholetou obětavou spoluprací při vytváření časopisu patří všem uvedeným studentům velký dík, stejně jako i třetí generaci Lercháče, kterou v současnosti zastupují kromě *recenzentky* Evy Kellnerové i *recenzent* Petr Hanák a Kateřina Kocí, vybírající *úryvky z literárních děl*, následováni dvojicemi Štěpánka Todorová a Jana Vavřkové (*rozhovory*), Tomáš Brauner a Michael Navrátil (*anketa*), Filip Cvrkal a Ondřej Petřela (*anketa*), Dana Biskupová a Barbora Dohnalová (*vtipy*), Jiří Možný a Kryštof Kotek (*zajímavosti*). Věřím, že nejsem sama, kdo doufá, že nebudou generací poslední a že se i v budoucnu najde v naší škole dostatek zapálených redaktorů.

V průběhu dosavadní existence se tištěná podoba časopisu přesunula z mobilního panelu v přízemí školy přes 1. patro až na současné místo na nástěnce ve 2. patře. Vedle toho se elektronická podoba samozřejmě zabydlela na školním webu, kde najdou čtenáři veškerá dosud vydaná čísla.

Na následujících stránkách najdete výběr toho nejlepšího, co kdy bylo v Lercháči publikováno. Přejeme příjemnou četbu!

Monika Vondráková (S. Cyrila)

Bible a my, Olomouc, 14. 2. 2008 aneb Jak jsem jel do Olomouce na biblickou soutěž

Ve čtvrtek 14. 2. 2008 se mi podařilo zúčastnit se regionálního kola biblické soutěže Bible a my. Stalo se tak po mém postupu z kola okresního, ve kterém jsem skončil druhý ze dvou účastníků, přičemž první tři automaticky postupovali. Za záhadných okolností se totiž tehdy nedostavil žádný soutěžící z jiné školy, a tak to všechno zůstalo na mně a Janičce Smékalové z PL4. Tentokrát bylo ale všechno jinak.

Po překonání cesty vlakem (včetně výluky na trati a následného přesezení na autobus a opět na vlak) jsme se úspěšně dostali do Olomouce, kde se soutěž konala. Pod vedením slečny asistentky Zdeničky Musilové jsme hrdě vyrazili do centra města. Na tamějším Horním náměstí plném památek všeho druhu jsme si dali na 15 minut rozchod, který všichni využili k nákupu teplého jídla v blízkých obchůdkách, aby zahnali ukrutně vlezlou zimu něčím příjemným v žaludku. Po našem srazu jsme se pokochali právě bijícím olomouckým orlojem, který se snažil napodobit zvuk kokrhajícího kohouta a který, jak jsme zblízka zjistili, měl kromě nádherné mozaiky i tabuli s výročími typu Úmrtí Klementa Gottwalda nebo Velká říjnová revoluce. Hned nato jsme vyrazili, nyní již bohužel bez mapy, protože ta se za podivných okolností ztratila, směrem k Základní škole sv. Voršily.

Při našem příchodu vládl na škole nesmírný zmatek. Byla právě přestávka a žáci prvního stupně pobíhali po schodech nahoru a dolů a každý někam spěchal. Po prezenci nás lidé z vedení soutěže poprosili, abychom jim pomohli vyklidit jídelnu, kde se celá akce měla konat. Menším problémem však bylo, že žáci školy v rámci přestávky stále ještě obědvali a nehodlali se svých rybích prstů jen tak vzdát. Takže zatímco my jsme vynášeli volné stoly a židle, přicházeli další a další hladoví studenti a s uraženými pohledy si sedali s jídlem na zem. Následovalo čekání na zahájení soutěže, při kterém jsem si ještě v rychlosti půjčil Bibli a přečetl si alespoň nadpisy Janova evangelia, neboť právě to bylo tématem pro mou kategorii.

Po slavnostním zahájení soutěže jsme se rozešli každý do třídy podle své věkové kategorie a dostali jsme testy. Test měl pouhých deset otázek s možnostmi a) b) c) a za každou z těchto možností bylo písmenko, které se podle čísla otázky přidalo do tajenky. Bohužel jsme však byli předem upozorněni, že tajenka nemusí dávat dohromady žádný smysl. A taky nedávala, protože výsledkem bylo něco jako K S E Y O T U A S A. Nervy pracovaly o sto šest. Když jsem se podíval na všechna ta chytrá děvčata s brýlemi, co bez rozmyšlení zaškrťovala jednotlivé možnosti, bylo mi opravdu trapně a musel jsem si položit otázku: „Co tady vůbec dělám?“ Na test jsme měli vyhrazeno celkem 30 minut, ale již po 15 minutách jsem byl jeden z posledních, kdo dosud neodevzdal. Po ukončení jsme se přesunuli opět do jídelny, kde bylo vyhlášení. V mé kategorii soutěžilo patnáct studentů, z čehož

šest postupovalo do finálového souboje. Ke svému zděšení jsem se v testu umístil na 5. místě, a tak nezbývalo, než si jít sednout s ostatními finalisty před sál plný lidí a za pomoci Bible a atlasu biblických map psát na papír odpovědi na kladené otázky. Má nervová soustava již bila na poplach. V husté atmosféře ztichlého sálu padala jedna otázka za druhou a na každou byl jiný časový limit, pohybující se podle obtížnosti otázky v rozmezí od 15 sekund do 2 minut. Sami pořadatelé byli naprosto vyvedeni z míry, když po poslední páté otázce měli všichni soutěžící naprosto shodný počet bodů, a protože nevěděli, co s námi mají dělat, kladli nám doplňující otázky, dokud se nevyjasnilo, kdo se umístil na kterém místě. Skončil jsem čtvrtý a ze srdce mi spadl pořádný balvan. Dali mi diplom a celá naše brněnská skupinka se v dobré náladě vydala na zpáteční cestu vlakem.

Děkuji Bohu, že mi pomohl, abych neudělal naší škole ostudu, a daroval mi překrásný den, strávený na biblické soutěži. Zároveň mu také děkuji, že jsem už nepostoupil do dalšího kola, protože to by mé slabé nervy už vážně nevydržely.

Adam Homolka (VHC3, šk. rok 2007/2008)

Foto © <http://cartocon2014.org>

Návštěva ukrajinských studentů z partnerské školy 19. gymnázium v Melitopolu

**Brno, Jindřichův Hradec, Telč
Třeboň, Hluboká, Holašovice
Pasohlávky, Mikulov
10. – 21. 9. 2013**

Dne 10. 9. 2013 jsme se sešli na autobusovém nádraží a netrpělivě čekali na autobus jedoucí z Ukrajiny, který nám měl přivést 10 studentů, u kterých jsme v červnu bydleli a zažili s nimi na Ukrajině spoustu krásného.

Po nekončícím objímání jsme se rozjeli do svých domovů, ale tam jsme se moc neohřáli, neboť jsme museli přijet do školy na slavnostní oběd, kde nás uvítal pan ředitel. Po obědě jsme se prošli do pivovaru, odkud jsme si hrdě odnášeli skleničky, některé prázdné, jiné plné.

Druhý den ráno jsme vyrazili na prohlídku českých hradů, zámků a památek. Podívali jsme se nejen do zámku, kde sídlil strašný drak Bucifal z pohádky Z pekla štěstí, ale také do sálu, kde udatný princ zachraňoval v pohádce Jak se budí princezny spící Růženku, a šli jsme dokonce po stopách Jiříka, co si jel pro dívku s vlasy do pasu, jejichž barva byla zlatá.

To nejlepší nás ale teprve čekalo, a to pobyt v Pasohlávkách. Pan profesor Zemánek pro nás připravil spoustu stmelujících a pohybových her, ale ani my jsme se nedali zahanbit a představili jsme svým ukrajinským kamarádům, jak se u nás slaví největší svátky, jako jsou Vánoce, Velikonoce nebo hody. Vše začalo hody, kdy jsme nazdobili májku, nachystali krepové růže a „perníková“ srdce.

Kvečeru jsme si zatančili pod májkou, připravili malou ochutnávku vín a šlo se střílet. K překvapení všech se ukázalo, že nejlepším střelcem je ukrajinská paní profesorka Táňa. Následovaly Vánoce. Snědli jsme kapra s bramborovým salátem, když vtom zazvonil v herně zvoneček a my už věděli, že přišel Ježíšek. Každý ukrajinský kamarád dostal záramovanou naši společnou fotku, zapívali jsme si koledy a šli spát. Velikonoce si nejvíc užili kluci, když zapletli pomlázky a mohli nás honit kolem domu a hodně vyšlehat.

Poslední chvíle s našimi kamarády nám trochu zkazila nákupní horečka, ale i tu jsme všichni ve zdraví přežili a na cestu domů dostali od naší školy jako dárek žluté tričko a modrou kšiltovku a spoustu dalších drobností. Večer před odjezdem se konala rozlučková party a pak jsme se už jen sešli na autobusovém nádraží, všichni sladění v žlutých tričkách a modrých kšiltovkách. A nastalo slzavé údolí... Autobus se rozjel a my za ním běželi, až jsme ho ztratili z dohledu a viděli své kamarády naposledy v životě...

Malou útěchou nám mohl být pouze fakt, že většina našich zahraničních kamarádů chce přijet do České republiky studovat.

Pavlaína Jobánková (PL2, šk. rok 2013/2014)

Foto © L. Svrčulová

**Návštěva francouzských studentů
z partnerské školy
Lycée de La Sauque v La Brède**

**Praha, Brno
Velehrad, Buchlovice, Olomouc
Slavkov u Brna (Austerlitz)
Moravský kras
18. – 26. 10. 2013**

Poté, co se během roku 2011 uskutečnil oboustranný jazykově-poznávací výměnný pobyt našich studentů francouzštinářů a studentů francouzské katolické střední školy Lycée Saint Vincent z bretaňského města Rennes, se naši škole podařilo navázat partnerství s další francouzskou střední školou, a to katolickým gymnáziem Lycée de La Sauque z akvitánského městečka La Brède, které se nachází asi 20 km jižně od Bordeaux.

V říjnu letošního roku, přesněji v termínu 18. - 26. 10. 2013, jsme mohli jako oplátku za předchozí květnovou návštěvu našich gymnazistů v Lycée de La Sauque přivítat skupinu 27 studentů se dvěma učiteli, kteří se po dobu jednoho týdne stali hosty rodin studentů francouzštinářů (ale i němčinářů) tříd G5 - G8.

Pro francouzské hosty byl připraven bohatý program, zajištěný profesorkami Monikou Vondrákovou (S. Cyrilou) a Kateřinou Kunzfeldovou. Po úvodním „pražském“ prodlouženém víkendu (18. - 20. 10. 2013), během něhož naši hosté alespoň krátce zakusili atmosféru hlavního města České republiky a prohlédli si areál Pražského hradu včetně Starého královského paláce, Zlaté uličky, Chrámu sv. Víta a baziliky sv. Jiří, navštívili-

li expozice Národní galerie (ukázky gotického umění v Anežském klášteře či barokního umění ve Schwarzenberském paláci) a prošli se večerní Prahou, ozářenou navíc právě probíhajícím festivalem světla Signal 2013, jsme se v neděli 20. 10. 2013 večer konečně dočkali jejich příjezdu do Brna.

Po krátkém přivítání ředitelem školy Jiřím Haičmanem, během něhož byly našim francouzským přátelům předány malé dárky (vedle publikací o našem kraji či městě to bylo i modré tričko s vlajkami obou zemí či keramika s logem naší školy), se našich hostů ujali jejich čeští korespondenti z kvinty až oktávy a doprovodili je do svých rodin.

V pondělí 21. 10. 2013 byli naši hosté pozváni k objevování krás Brna. Nabyté vědomosti, načerpané při dopolední prohlídce s paní průvodkyní, která představila nejvýznamnější brněnské památky a pověsti k nim se vztahující (Stará radnice, katedrála sv. Petra a Pavla, Zelný trh, nám. Svobody, kostel sv. Jakuba, kostel sv. Tomáše), si po obědě ve školní jídelně prověřili orientační hrou *jeu de piste*. Krásné slunečné podzimní odpoledne bylo zakončeno návštěvou Nové radnice, kde naše hosty slavnostně přivítala Jana Bohuňovská, náměstkyně primátora pro kulturu a školství. Andrea Opršalová pak studenty provedla historickými sály radnice a nabídla jim malé občerstvení.

Následující dny, tj. od úterý 22. 10. 2013 do pátku 25. 10. 2013, proběhly ve znamení cest za poznáváním jak významných duchovních či kulturně-historických památek moravského regionu (cyrilometodějské poutní místo Velehrad se sousedním velkomoravským archeoskanzenem na Modré, zámek a zámecký park

v Buchlovicích, Olomouc - hanácká perla, zapsanou díky svému baroknímu sloupu Nejsvětější Trojice do seznamu světového kulturního dědictví UNESCO), tak i míst spojených s česko-francouzskou historií. Během sledování stop Napoleona I. Bonaparta (zámek a zámeký par ve Slavkově u Brna s přílehlými lokalitami tzv. bitvy tří císařů - Žurán, Santon, Stará pošta, památník Mohyla míru) měli možnost si alespoň na chvíli „odskočit domů“, přesněji na exteritoriální území Francouzské republiky, ležící na Žuráni. Jen ta francouzská státní vlajka chyběla...

Pamatováno bylo i na výlet za přírodními krásami Moravského krasu, kdy mohli hosté ocenit jedinečnou hloubku propasti Macocha či velkolepost Punkevních jeskyní a projet se na lodičkách po řece Punkvě. Večerní hodiny byly zpesštěny nejen ochutnávkami tradiční české kuchyně, kterou zajišťovaly hostitelské rodiny opravdu v hojné míře, ale také návštěvou koncertů klasické hudby či jedné z lekcí taneční školy.

Po týdnu plném zážitků zbývalo v časných ranních hodinách soboty 26. 10. 2013 už jen rozloučit se, udělat posledních pár fotografií ve vestibulu školy, zamáčknout poslední slzy a říci si: Třeba se ještě někdy uvidíme!

Monika Vondráková (S. Cyrila)

Foto © M. Vondráková (S. Cyrila)

Historická exkurze Krakov a Osvětim, 22. - 23. 4. 2015

Osvětim. Koncentrační tábor. Druhá světová válka. Smrt. Přirozená asociace, jež se vybaví asi všem. Ale jen málo z nás si to opravdu umí představit. První dojem, když jsme přijeli? Krásný den, slunce svítilo a všude hodně lidí. Když jsme dorazili na místo, nepřipadalo mi na první pohled nijak zvláštní. Možná kromě přeňhané kontroly lidí a kabelek před vstupem do areálu. Na začátku jsem nechápala a rozčílilo mě, že jsem se musela vracet k autobusu, protože moje kabelka byla příliš velká. Když jsem odcházela, už mi to tak nesmyslné nepřipadalo.

Po vstupu dovnitř jsme se rozdělili na dvě menší skupinky a já měla to štěstí, že jsem byla ve skupince s průvodcem, který mluvil skvěle česky. Jeho zastřený a tichý hlas dodával výkladu ještě větší hloubku. Arbeit macht frei. Každý to slyšel, každý to zná, ale jak popsat ten pocit, když projdete branou, kterou statisíce lidí prošly a už neodešly. Staré cihlové domy plné historie, smutku a smrti. Navštívili jsme opravené patrové budovy s výstavami, kde jsme mohli za vitrínami vidět hromady osobních věci všech těch lidí. Hromady „zbytečností“, které si brali nic netušíce s sebou.

Já osobně jsem se pořád držela, ale když jdete přímo na místo, kde lidé umírali zbytečně, kde byli ponižováni a zabíjeni jen proto, že se nehodili, to by pohulo i největším pokrytcem. Když jsme při odchodu od popravčí zdi potkali před námi naši skupinu, viděla jsem slzy. A nedivím se. Příběhy, které nám průvodce vyprávěl, skutečné věci, které se zde děly, které byly prováděny na nevinných...

Co mě zasáhlo asi nejvíc, byl život zdejších kápů, tedy trestanců pocházejících často z řad zločinců. Ti se „starali“ o pořádek mezi vězni a za to měli vlastní pokojíčky s tapetami, záclonami a teplem. Myslím, že nelidské podmínky, v jakých žili ostatní jako dobytek, nikomu popisovat nemusím. Chlívek pro zvířata. Žádná hygiena. Žádné jídlo. Jak řekl náš průvodce: „Oni nemuseli přežít, protože další a další stále přicházeli.“ Pro nacisty to lidé nebyli. Doteď nechápu, jak je to možné. Jak je možné, že někoho nepovažujeme za člověka? Jak je možné, že se jednomu člověku podařilo vymýt mozek tolika lidem? Jak je možné, že bylo usmrceno tolik milionů lidí?

Je toho tolik, co by člověk mohl říct. Rozdíl při příchodu a odchodu je nepopsatelný. Nejdůležitější je, aby se podobný horor neopakoval, aby všichni věděli, jak to bylo naprosto proti všemu. Bohužel se nám to vzdaluje, každým rokem odcházejí lidé, kteří mohou podat pravdivé a očitě svědectví. Obdivuji všechny, kteří to dokázali a promluvili, a hluboce si jich vážím. Mladá generace musí znát pravdu. Nikdo na světě by neměl zapomínat, co znamená válka, diktatura. Je třeba si to stále uvědomovat.

Judita Skoumalová (G6, šk. rok 2014/2015)

Foto © M. Chmelíková (G6, šk. rok 2014/2015)

**Poznávací jazykový kurz Anglie
aneb
Trošečníci v Londýně
8. - 14. 11. 2015**

„Máš jít o příští přestávce za paní Nerušilovou do kabinetu. Jedeš v neděli do Anglie.“ Představte si, že by za vámi o přestávce před fyzikou přišla paní profesorka třídní s tím, že za čtyři dny jedete zadarmo do Anglie. No ano, byl to celkem šok. O další přestávce jsem tedy navštívil kabinet angličtiny a dozvěděl jsem se tu novinu celou. Grant EU, na týden, pouze deset liber na vstupy, z každé třídy jeden člověk, náhrada za spolužačku... Jedeš?

Úvod vypadá dost chaoticky, ale ono to bylo opravdu nečekané a takhle jsem to zhruba vnímal. Teď tedy už normálně. Pas naštěstí mám, takže nic nebránilo v cestě. Do neděle jsem všechno stihl a brzy ráno nás mohlo všech deset studentů s paní profesorkou Nerušilovou vyrazit do Prahy. Pak jsme již s cestovní kanceláří Arundel vyzvedli v Čechách ještě dvě skupiny z jiných škol a mohli jsme opustit Českou republiku. Potom už nezbylo nic jiného než sedět. Dvanáct hodin do Calais, trajekt o půl šesté ráno a v osm hodin jsme již byli na anglické půdě.

První den nás čekala základní prohlídka Londýna - to, co by neměl opomenout žádný cestovatel. Během povinné devítihodinové pauzy řidičů jsme si prohlédli Big Ben s celým parlamentem, Westminsterské opatství a Buckinghamský palác. Projeli jsme se na Londýnském oku a já jsem poznal, jaké úžasné město je Londýn. Víc než město mi připomínal malý stát, kde jsou lidé, kteří za celý život nebyli na druhé straně města. Uvnitř

Londýna mě fascinovalo množství kultur a množství měst ve velkoměstě samém. Tady italské náměstí, tu zase obrovské mrakodrapy Ameriky, čínská čtvrť... Ale dost už filozofování. Zmožení chozením po cestě jsme se dostali do hostitelských rodin do Worthingu. Už jsme snad ani nestihli vnímat, jací naši hostitelé jsou.

Druhý den jsme měli dopolední výuku angličtiny v místní jazykové škole. Jaké to byly vtipné hodiny, kdy se učili dvanáctiletí spolu s těmi, kteří se připravují na maturitu. Ale stejně si myslím, že to bylo pro všechny přínosné, a obdivuji anglickou paní učitelku, jak to dokázala vymyslet. Odpoledne jsme vyrazili do přístavu Portsmouth na nejdůležitější námořní základnu britského námořnictva. Mohli jsme obdivovat vrak lodi Mary Rose a Victory, vlajkovou loď v bitvě u Trafalgaru. A večer zase do hostitelských rodin, kde mnohé čekalo dlouhé povídání s anglickými rodiči.

Třetího dne se při dopoledním vyučování ukázalo, že nám počasí nebude přát, a proto paní průvodkyně naplánovala návštěvu Brightonu. Prošli jsme nejstarší podmořské akvárium na světě SeaLife Centre a prohlédli jsme si zdejší extravagantní královský palác. Pak přišlo to, na co se mnoho dívek těšilo z celé Anglie nejvíce - Primark (pro neznalé: je to jakýsi obchod s oblečením, který kdovíproč všechny holky zbožňují). Já jsem na protest strávil hodinu a půl v knihkupectví. Potom jsme se mohli konečně vrátit na další super večer do hostitelských rodin.

Čtvrtý den nás čekal poslední den vyučování se závěrečným udílením certifikátů za absolvování hodin angličtiny. Poté jsme vyrazili na nejvyšší anglický

útes Beachy Head. Počasí se sice mračilo, ale procházku podél krásných křídových útesů jsme absolvovali bez deště. Už večer za tmy jsme ještě někteří sešli až dolů k pláži a rozloučili jsme se s Anglií: vždyť zítra jsme už měli odjíždět. Doteď si to do detailu vybavuji.

Ráno jsme se smutně rozloučili se svými milými rodiči, kteří nám za pouhé čtyři dny tak přirostli k srdci. Ještě poslední ohlédnutí za domem, který byl chvíli naším domovem a pak už odjezd směr Londýn. Prohlédli jsme si ještě jiné důležité památky tohoto velkoměsta: Greenwichský nultý poledník, Národní muzeum námořnictví a Oxford street (druhý Primark).

A jak se blíží večer, už se pomalu dostávám ke smyslu nadpisu *Trosečníci v Londýně*. Od paní profesorky jsme se totiž dozvěděli, že náš autobus má poruchu. Ve stručnosti: anglická technická kontrola dupla autobusu na brzdu, když stál, a brzdny válec praskl. Brzy už bylo jisté, že toho dne neodjedeme. Úžasná paní průvodkyně sehnala hotel pod Greenwichem a nastala noc plná zařízení. Ráno jsme se dozvěděli, že odjedeme nejdříve ve čtyři hodiny anglickým autobusem a že do Calais pro nás bude muset jet autobus z České republiky. Celý den jsme čekali a o půl páté jsme opravdu odjeli. V osm jsme pak stihli ještě trajekt z Doveru. Před jedenáctou jsme již byli na pevnině, ale autobus z České republiky teprve projížděl Francií. Následovaly tři hodiny čekání v přístavu, kdy jsme, spící na podlaze přijímací haly přístavu, připomínali trochu uprchlíky. O půl druhé jsme vítězným potleskem konečně přivítali autobus. A pak už následovala jen dlouhá předlouhá cesta zpět do Česka.

Řidiči se hnali jako diví a do Brna jsme dorazili pouze s dvaadvacetihodinovým zpožděním.

Bylo by neslušné teď skončit, protože musím ještě mnoha lidem poděkovat. Tak tedy nikoli podle důležitosti: všem těm, kteří nám vyjednali tento zájezd, neboť to opravdu stálo za to. Cestovní kanceláři Arundel, ale zvláště paní průvodkyni Helikarové, která nezastavitelnou energií dokázala mnohé nemožné a dostala nás zpět do České republiky. Paní profesorce Nerušilové, která nám byla také pevnou oporou. Všem z našeho gymnázia, kteří se cesty zúčastnili, neboť jsme byli super parta. A samozřejmě nesmím zapomenout na Toho, který nad námi držel ochrannou ruku.

Petr Hanák (G3, šk. rok 2015/2016)

Foto © M. Chvílová

Jazykový pobyt ve Vídni

16. - 20. 11. 2015

V týdnu 16. - 20. 11. 2015 se část naší třídy G7, která se učí německy, zúčastnila jazykového pobytu ve Vídni. Odjezd z Brna byl domluven na příjemnou půl desátou hodinu ranní. Celá skupinka se k údivu všech zúčastněných dokázala sejít včas, někteří dokonce stihli ještě před odjezdem nakoupit pár rohlíků do zásoby, protože nikdy nevíte, co se na trase Brno-Vídeň může odehrát. A tak jsme vyrazili jedním z notoricky známých žlutých autobusů na jih.

Ve Vídni jsme hned z autobusové zastávky vyrazili metrem do našeho útulného penzionu přímo v centru Vídne v okolí Schottentoru, kde jsme si odložili svá zavazadla. Odtud jsme zamířili na mezinárodní vysokou školu, kde jsme měli velice přátelskou přednášku o jejich výuce a velmi rozmanitém složení studentů. V kantýně této vysoké školy jsme měli zařízené bohaté obědy po celou dobu pobytu. Naš plán pro první den byl vskutku nabitý, tudíž jsme z oběda rychle přejeli do klenotnice v Hofburgu, odkud jsme pokračovali do přírodovědeckého muzea, které je zajímavé nejen pro své unikátní sbírky, ale i pro svou architekturu. Celý den jsme zakončili v klasické rakouské hospůdce, kde jsme mohli ochutnat místní speciality.

Program každého dne zahajovala intenzivní výuka němčiny na jazykové škole Alpha Sprachinstitut Austria, kde jsme svá dopoledne trávili po dobu tří dnů. Po obědě jsme vždy odjeli lokálním vláčkem do lázeňského městečka nedaleko Vídne – Badenu. Zde jsme prošli mnoho důležitých míst, například jsme došli

k domu, kde pobýval sám Beethoven. Po procházce tímto malebným městem jsme pak navečer zamířili zpět do centra Vídne do činoherního divadla, kde jsme zhlédli velice progresivní hru nesoucí název *Möglicherweise gab es einen Zwischenfall*. Poté jsme se odebrali do francouzské restaurace nedaleko našeho penzionu na velice delikátní večeři, nad kterou jsme všichni společně probírali čerstvé dojmy z divadelní hry.

Ani třetí den jsme nezaháleli. Odpolední program byl totiž zaměřený na doopravdy důkladné seznámení s Vídni. Nejprve jsme odjeli na kraj města, kde se rozprostírá vídeňský hřbitov. Zde jsme měli hodinový rozchod, při kterém jsme se zaměřili na hledání hrobů slavných osobností. Nakonec byla naše skupinka úspěšná, tudíž se nám naskytl pohled na hroby známých skladatelů, jako byli např. Schubert, Beethoven či Mozart. Od hřbitova jsme zamířili do katedrály Karlskirche, kde jsme vystoupali až do kupole, odkud se nám naskytl nádherný výhled na noční Vídeň. Poté jsme se rozjeli tramvají do Albertiny.

Předposlední den pobytu byla na programu dne galerie umění, dům, ve kterém strávil Mozart část svého života. Na konci dne jsme měli na vybranou – buď se zúčastnit zpívané mše v kostele sv. Anny, nebo jít na tradiční vánoční trhy na náměstí před radnicí. Pak jsme měli sraz opět v kostele sv. Anny, kde po mši následoval smyčcový koncert. Den jsme už tradičně zakončili nad večeří u jednoho stolu v hospůdce, která nás svojí atmosférou vrátila o několik set let do minulosti.

Poslední ráno jsme strávili balením a poté jsme se rozjeli do světově uznáva-

né Spanische Hofreitschule, kde se konal ranní výcvik koní. Tudiž jsme mohli nahlédnout do umění jízdy na koních. Odpoledne jsme se pak přesunuli na zastávku autobusu, který nás v podvečer všechny dovezl do Brna.

Tento pobyt nás všechny nejen posunul ve znalostech německého jazyka, ale dokonce nás díky trasám a přednáškám paní profesorky Peňázové a jejího manžela dokázal velmi důkladně seznámit s Vídní a rakouskou kulturou. Tímto bych ráda za všechny účastníky paní profesorce i jejímu muži poděkovala za energii, snahu a zájem, které do této akce museli investovat opravdu ve velkém...

Eva Kellnerová (G7, šk. rok 2015/2016)

Foto © archiv G7

**Návštěva slovenských studentů
z partnerské školy
Gymnázium sv. Františka Assiského
v Levoči
2. – 5. 4. 2016**

Ve dnech 2. - 5. 4. 2016 navštívila Českou republiku skupina slovenských studentů z našeho partnerského gymnázia sv. Františka Assiského v Levoči. Ze Slovenska přijelo osm děvčat a dva chlapci: Janka, Anežka, Silvia, Lea, Natka, Bety, Zuzka, Natka, Oktavián a Lukáš v doprovodu s učitelkami Natáliou Bajtovou a Evou Malíškovou.

Po sobotním příjezdu do Brna jsme studenty seznámili se svými rodinami a společně prožili první večer. Já a Janka, která bydlela u mě, jsme se neznaly tak dobře jako ostatní, protože já jsem se výměnného pobytu na Slovensku nezúčastnila, takže tento večer byl pro nás spíše seznamovací. Dozvěděla jsem se spoustu věcí o Jance, její rodině, kamarádech, zálibách, škole a hned jsme se skamarádily!

Nedělní dopoledne jsme opět strávili v rodinách a odpoledne nás čekal společný výlet na Macochu, který se podle mě skvěle vydařil. Výlet si s námi užili také paní profesorka Marie Javorová a její děti, pan profesor Ladislav Zemánek, spirituál naší školy Petr Beneš, paní profesorky ze Slovenska a náš úžasný pan ředitel Štěpán Policer se svou manželkou a dětmi. Na večeri jsme se opět vrátili do rodin a prožili se svými kamarády již druhý večer. Během tohoto dne mě nejvíce pobavila cesta autobusem na Macochu. Velkou část cesty si totiž naše slovenské kamarádky krátily zpíváním známých hitů českých interpretů, jakými jsou např.

Karel Gott, Michal David nebo Helena Vondráčková. Bylo skvělé poslouchat jejich vtipnou češtinu, především když se v písničce objevila hláska „ř“, která Slovákům obzvlášť nešla vyslovit.

V pondělí šli studenti s námi do školy a měli jsme společný ranní kruh, na který si naše návštěva připravila prezentaci o svém státě, o Levoči i o jejich škole a taky nám Silvia, Anežka a Janka zazpívaly slovenské písně. Poté s námi hosté ještě prožili dvě hodiny a vydali jsme se na prohlídku města Brna. Navštívili jsme známá brněnská místa, jako např. hrad Špilberk, Mahenovo divadlo nebo kostel u minoritů. Celý program jsme zakončili návštěvou bowlingu, při kterém jsme se všichni hodně nasmáli. Toho dne jsem se od našich kamarádů konečně naučila správně vyslovovat slovenské: „Môžeme ísť“ ☺.

V úterý jsme dokončili prohlídku Brna. Podívali jsme se například do podzemí pod Zelným trhem. Ten den se kluci ze Slovenska učili česká slova, jako třeba „ačkoliv“ nebo „třebaže“. Ptali se nás, kdy taková slova ve větách užíváme. My Češi jsme se shodli, že tato slova už vlastně vůbec nepoužíváme, snad jen minimálně, a proto jsme už téměř i zapomněli jejich přesný význam. Po projití všech míst, která byla naplánovaná, jsme měli ve městě rozchod. Já jsem ho trávila především s Aničkou a Zuzkou z naší školy společně s Anežkou, Jankou a Silviiou z Levoče. Prošly jsme spoustu obchodů a holky si koupily i nějaké drobnosti z Česka. Nakonec jsme si šly nechat udělat společné fotky na památku. Poté jsme se vrátily do školy, kde jsme se všichni včetně učitelů společně naobědvali.

Poté již nastala ta nejtěžší chvíle. Rozloučení! Bylo to velmi bolestivé. Přestože jsme se s Jankou znaly sotva čtyři dny, vytvořily jsme si krásný vztah. Pevně doufám, že nám naše školy umožní ještě někdy svoje kamarády vidět. A i když je dost možné, že už je nikdy neuvidím, vzpomínky mi v srdci zůstanou navždy.

Helena Jedličková (G5, šk. rok 2015/2016)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Každý svého štěstí strůjcem

Říká se, že je „každý svého štěstí strůjcem“. Toto přísloví však vyvolává dojem, že každý si za své problémy může sám, a to určitě nemusí být vždy pravda.

Zvláště se tohoto argumentu používá tehdy, když se mluví o bezdomovcích nebo jiných lidech na okraji společnosti (ti všichni bývají ve velmi těžké životní situaci), kteří nám nejsou zrovna příjemní, ale netvrdíme to, když jde o někoho nám blízkého. Toho naopak litujeme, chceme najít viníka problémů, a především se mu všelijak snažíme pomoci.

Bezdomovci a lidé jim podobní však také potřebují pomoc. A často jejich stav není způsoben jen jejich vinou. Mnozí z nich byli například uvězněni, a následkem toho ztratili práci, či při rozvodu přišli o byt, někteří začali těžké věci ve svém životě „řešit“ alkoholem či jinou drogou. Každý z nás se však může náhle ocitnout na jejich místě.

Je zajímavé, že zatímco pomáháme svým blízkým a přátelům, kteří mají těžkosti a je nám jich líto, jiné lidi v podobných situacích zavrhujeme, odsuzujeme a zesměšňujeme. Ti pak tím více trpí osamělostí, opuštěností a pocitem vyvržení. Zkusme se někdy třeba jen přiblížit k člověku, který není příliš oblíbený, nebo, pokud máme odvahu, i k bezdomovci, a usmát se na něho a zeptat se, zda nepotřebuje pomoc. Avšak i pouhý dotaz na to, jak se mu daří, mnohdy stačí. Tím totiž poznáme, že tito lidé touží po opravdové lásce, přijetí a odpuštění.

V jedné knize Guy Gilberta, kněze pracujícího s mladými lidmi na okraji společnosti, jsem četla: „Když dáváte euro chudákovi sedícímu na ulici, podívejte se, jakou má barvu očí. Pouhé euro ho nezachrání. Důležitý je pohled do očí.“ Lidi ze dna nezvednete pouhou materiální pomocí. Sílu začít nový život jim dá vaše odhodlání zbořit bariéry, zapomenout na fráze a projevit zájem a lásku.

Eliška Opálková (G4, šk. rok 2010/2011)

Zelené šílenství

Ekologie, třídění a recyklace odpadů. Jsou to slova, která vyjadřují „spásu světa“, jak tvrdí jedni, nebo „zelené šílenství“, jak si myslí druzí? Lidé se v názorech liší, já bych ten svůj ráda uvedla na příkladu. Je to obecný vzorec, do kterého lze dosadit cokoli, zkusme to ale například s recyklací PET lahví; tu si snadno a okamžitě vybaví snad každý.

Člověk byl obdařen obrovskou výsadou, totiž inteligencí. Má proto snahu si veškerou svou práci zjednodušovat a na každou činnost vyvíjet co nejméně energie. Proč by chodil pěšky, když může jezdit dopravními prostředky, proč by orál a vláčel se za pluhem, když může sedět v traktoru, který navíc stihne obdělat stejně velký pozemek několikrát rychleji než dobytek? A konečně z jakého důvodu by chodil pro pivo nebo mléko s vlastní bandaskou či džbánekem, nebo proč by kupoval nápoje ve skleněných lahvích a nosil je zpět do obchodu pro vrácení zálohy, když si tutéž limonádu může koupit v nerozbitných plastových „PETkách“, které jsou lehké, nemusí

se vymývat a po vypití obsahu se jednoduše vyhodí do koše? Oním důvodem je jen naše lenost a pohodlnost.

Z přírody vezmeme suroviny, provedeme chemickou reakci, výrobek z nového a modernějšího materiálu s lepšími vlastnostmi použijeme a ... Přirozeným způsobem se rozpadne za velmi dlouhou dobu. Měli bychom proto plast rozložit zpět do podoby, v jaké byl na počátku. Jenže my jej většinou spálíme, a tak vzniknou jedovaté zplodiny. Jestliže nevracíme nové sloučeniny do stavu, v jakém jsme je získali, měli bychom alespoň minimalizovat potřebu se jich zbavit, tedy co nejvíce snížit výrobu. A to dokážeme jedině tehdy, budeme-li je používat, jak jen to jejich kvalita dovolí, a poté opakovaně v recyklované podobě.

I naše škola se zapojila do projektu Recyklohraní, zaměřeného na sběr drobných vysloužilých elektrozařízení. Červená popelnice je umístěna, jak jste si jistě všimli, vedle vchodu na hřiště. Více informací je možno získat na sběrné nádobě, na letáčcích nebo u prof. Múčkové (nyní u prof. Krchňákové – pozn. red.).

Klára Kročová (G4, šk. rok 2008/2009)

Sdílení

Je známo, že každý člověk má potřebu sdílet své dojmy s druhými. Když máme radost, usmíváme se, když strach, naše tváře jsou zamračené. Sdílíme tak své pocity s blízkými, s lidmi kolem nás. Přátelé by měli být jako slunce, měli by nás umět pohladit po vlasech i po duši jako sluneční paprsky a vykouzlit nám na tváři blažený úsměv. Člověk potřebuje vědomí, že na problémy již není sám...

Dnes však má mnoho převážně mladých lidí potřebu sdílet své pocity či zážitky on-line, tedy např. na facebooku. Často již nežijeme pro sebe, ale pro svůj profil na sociálních sítích. Svou momentální náladu sdělujeme celému světu prostřednictvím tlačítka „Cítím se našťavaně.“ Očekáváme přitom starostlivé komentáře typu: „Chuděrko moje, kdo-pak ti ublížil?“ Není však tento soucit falešný? Vždyť monitoru nelze věřit ani nevyretušovaný nos mezi očima!

Proč vlastně trávíme tolik času před svými mobily, tablety či notebooky? Kam se ztratila komunikace z očí do očí? Už i mezi kapelou na koncertě a natěšenými diváky jsou nevítanými hosty blikající mobily namířené na slavné osobnosti. Chodíme se na koncerty odreagovat a pobavit, nebo pořídít co nejlepší audiovizuální záznam?

Podobná otázka se nabízí také v souvislosti s fotkami z dovolené. Proč se z pořádání rodinného výletu vyklubala snaha ukázat známým, že mám lepší domácí rozpočet, a proto si mohu dovolit luxusní hotel v žádané destinaci?

Ne, virtuální život není opravdovým životem. Seberme tedy odvalu a ne nechme se pohltit přišerou slibující „zábavu z pohodlí vašeho domova“. Nebojme se vyjít na ulici jen tak, bez elektronické čtečky knih nebo mobilu s připojením na internet. Zkusme se pro změnu sdílet spíše s živými lidmi kolem nás než s obrazovkou o rozměru 10 x 15 cm. Jakýkoli technický zázrak může být dobrým sluhou, ale také zlým pánem.

Markéta Mynaříková (G8, šk. rok 2013/2014)

... s P. Petrem Benešem, spirituálem naší školy

1. Otče Petře, povězte nám: jaké bylo Vaše dětství? S tím souvisí i další otázka: jaká byla Vaše cesta víry a povolání ke kněžství?

Moje dětství bylo úžasné! (*smích*). Měl jsem dědečka, který mě měl rád, ale brzo umřel, což mě trochu mrzelo – na něm. A tak – on za to asi nemohl. Moje cesta víry začala křtem ve dvou měsících, a tím také na dlouhou dobu skončila. A potom začala na střední škole při setkání s jedním z mých spolužáků, který byl věřící. Jednou při mši svaté mě oslovilo kázání jednoho kněze, který komentoval evangelium o nasycení pěti tisíců. A během homilie řekl: „Podívejte se na své ruce a přemýšlejte, co jimi děláte a jestli byste je nechtěli dát do služeb Ježíši, aby lámaly chléb.“ A tak jsem si řekl, že jo. Pak to nějak pokračovalo, víceméně jednoduše, no a stal jsem se knězem.

2. Naše čtenáře jistě bude zajímat, že si povídáme při cestě do místa, ke kterému máte zvláštní vztah. Kdybyste měl evangelizační školu Jeunesse - Lumière charakterizovat někomu, kdo o ní ještě neslyšel, co byste řekl?

Je to rok formace pro mladé lidi mezi 18–30 lety života, kteří se chtějí nějak upevnit ve víře, mít čas modlit se, rozlišit svoje povolání a zároveň během toho chtějí svou víru sdílet s ostatními, naučit se hlásat víru těm, kteří o víře neslyšeli nebo slyšeli, ale nežijí podle evangelia.

3. Proč je Vám toto místo tak blízké?

Protože se zde stalo moc důležitých věcí, které změnily můj život. Řekl bych, že to pro mě znamenalo něco jako mé druhé narození (*strávil zde 2 roky - pozn. red.*). Můj vztah k Bohu se změnil, vztah k sobě, vztah k druhým, naučil jsem se mluvit o své víře... A teď se tam cítím jako doma.

4. I když jste farářem ve farnosti v Brně–Židenicích, jste ještě otcem spirituálem na naší škole. Jak jste se jím stal, co máte na této práci rád, a co je naopak obtížné?

Otcem spirituálem na naší škole byl přede mnou můj kamarád - kněz, který to nestíhal. A tak se mě zeptal, jestli bych to nechtěl dělat. Tak jsem si řekl, že to zkusím na rok a uvidíme. A zůstal jsem tam o několik let déle. Co mám na této práci rád, je každá chvíle, když vidím, že to má smysl. Co se mi moc líbí, je to, že si na naší škole připadám hubený. Často si totiž říkám, jestli nejsem příliš tlustý. Ale ve čtvrtek mám pocit, že jsem přes noc zhubl, protože se stávám průhledným a někdo mě na chodbě nevidí a nezdraví. A co je obtížné, je každý okamžik, kdy беру kliku dveří do třídy a vcházím dovnitř. To bych se nejraději otočil a utekl daleko ☺.

5. Co Vás na práci ve farnosti těší, a co naopak ne?

Co mám rád? Asi všechno. Myslím si, že je to krásná farnost, kde je spousta věcí, spousta aktivit, takže mám rád právě tu různorodost. Že člověk může pracovat a setkávat se s mladými lidmi, zbožnými, bezbožnými, příjemnými, nepříjemnými, že se může účastnit všeho

možného... Co nemám rád? Nevím, asi nezájem. Nezájem o druhé lidi, když jedna skupina nemá zájem o druhou, že se třeba nedokáží v něčem domluvit.

6. Co Vám nejčastěji vaří Vaši farníci, když k nim jdete na oběd?

Já si moc nepamatuju, co jsem měl na oběd už ten den večer ☺, takže nevím, co jsem měl nejčastěji. Ale většinou je to dobré.

7. Podělil byste se s námi o nějakou veselou kněžskou příhodu?

Jednou mi ministranti nenachystali na oltář lekcionář, byť jsem jim to několi-krát připomínal. A když jsem při mši zjis-til, že tam není, tak jsem si vzpomněl na tu pohádku o neviditelné jitrnici. Tak jsem pro ten evangeliář šel, neviditelně jsem ho zvedl nad hlavu a nesl jsem ho v průvodu. A moc mě tehdy potěšilo, že někteří farníci pochopili a smáli se.

8. Co byste chtěl vzkázat všem studentům na naší škole?

Kdyby to přede mnou neřekl Lenin, tak bych řekl: „Učit se, učit se, učit se!“ Ale protože už to Lenin řekl, řeknu to, co se říká v Jeunesse – Lumière: „Prožijte dobře ten čas, co jste na naší škole.“

Děkujeme za rozhovor!

Kateřina Pokorná (G5, šk. rok 2011/2012)

P. Mgr. Petr Beneš

- narodil se ve čtvrtek 28. 6. 1973 ve 12 hodin a 5 minut v Boskovicih
- spolu se svou starší sestrou a rodiči vyrůstal v Blansku
- studoval na ZŠ v Blansku, SŠ v Jedovnicích, VŠ v Brně (jeden rok) a poté VŠ v Olomouci (teologická fakulta)
- vysvěcen na kněze byl v katedrále sv. Petra a Pavla 30. 6. 2001
- po vysvěcení na kněze byl kaplanem ve farnosti u sv. Tomáše, pak byl přeložen do farnosti v Brně–Židenicích, kde byl nejdříve administrátorem a kde je v současnosti farářem
- nejoblíbenější spisovatel: Hospodin, Daniel-Ange, Robert Fulghum a také Božena Němcová ☺
- nejoblíbenější kniha: Bible (a jinak by řekl, že každá kniha je dobrá)
- nejoblíbenější film: Ostrov
- nejoblíbenější barva: zelená
- nejoblíbenější místo: Francie, Bretaň
- nejužitečnější domácí zvíře: myš, protože sežere všechny zbytky
- nejužitečnější hospodářské zvíře: kráva
- raději pohřbívá než oddává, protože tam je jistý, jak to dopadne
- mluví dobře česky, francouzsky a rusky
- rozumí němčině, angličtině, italštině, slovenštině, polštině

... s P. Pavlem Polou OCD

1. Otče Pavle, mohl byste se, prosím, našim čtenářům představit?

Pocházím z Prahy, je mi 33 let, jsem členem řádu bosých karmelitánů a pět let knězem. V současné době žiji v klášteře u Pražského Jezulátka v Praze.

2. Kdy a proč se zrodil nápad založit organizaci SIRIRI? Čemu se věnuje?

Tento nápad vznikl v roce 2006, kdy SIRIRI společně založilo šest zakladatelů. Byli mezi nimi dva karmelitáni a čtyři laici, kteří měli nějaký vztah ke Středoafrické republice nebo přímo ke karmelitánským misím. Na počátku stála touha nějak naše dvě země propojit, a vytvořit tak most solidarity mezi srdcem Evropy a srdcem Afriky. SIRIRI realizuje ve spolupráci s místními misionáři rozvojové projekty v oblasti vzdělávání, zemědělství a zdravotnictví.

3. Kde se nachází Středoafrická republika? Proč organizace SIRIRI podporuje právě tuto zemi?

Středoafrická republika je, jak už název napovídá, přímo uprostřed afrického kontinentu mezi Kamerunem, Čadem, Súdánem a Kongem. SIRIRI si ji vybrala pro její obrovskou chudobu (v loňském roce se umístila na posledním 142. místě v žebříčku prosperity) a také proto, že zde působí přes čtyřicet let misionáři bosí karmelitáni, kteří se stali klíčovým partnerem při realizaci projektů, které SIRIRI ve Středoafrické republice má.

4. Jaké jsou vaše projekty? Kolik jste založili misí?

Naše projekty se týkají všech tří zmíněných oblastí – školství, zemědělství, zdravotnictví. Financujeme tedy provoz stacionáře pro sirotky, střední školu (kterou jsme také postavili), učiliště pro automechaniky nebo školu pro starší ženy, dále jsme sázeli stromy, pomáhali zajistit zdravotní péči pro zranitelné skupiny obyvatel (těhotné ženy, vdovy, uprchlíky, staré lidi) a mnoho dalších.

Misie přímo nezakládáme, pouze s nimi spolupracujeme. Karmelitáni jich mají v zemi pět. Jednu v hlavním městě a další čtyři na severozápadě země, který je nejvíce osídlen. Svým záběrem tedy pokrývají docela významnou oblast.

5. Kolik je ve Středoafrické republice nyní misionářů a z jakých zemí pocházejí?

Misionářů ve Středoafrické republice působí deset, jsou to až na jednoho Čech a Italové. Kromě toho ale vychovali a stále vychovávají bratry z řad místních, kteří by měli v budoucnu misie převzít. Cílem je, aby se postavili na vlastní nohy. To je i cílem SIRIRI – přáli bychom si, aby nás Středoafričané nepotřebovali, i když víme, že je to hudba velmi vzdálené budoucnosti.

6. Jak získáváte finance? Jak mohou naši čtenáři konkrétně pomoci?

Většina našich peněz, díky kterým můžeme pro Středoafrickou republiku pracovat, pochází od drobných dárců. Někteří přispívají pravidelnými měsíčními částkami v řádu stokorun. Ve výsledku je to ale docela slušná suma, se kterou navíc můžeme počítat při plánování na-

ších aktivit. Naši činnost je možné podpořit na účet 666646/5500, případně se přihlásit do Klubu přátel, což má ještě další výhody. Více o tom na našem webu www.siriri.org

7. Co je každodenní náplní ředitele takévé organizace?

Ředitel se stará o to, aby všechno fungovalo, aby všichni dobrovolníci byli na svém místě, musí myslet na komunikaci s Afrikou, sledovat všechny termíny a akce v ČR, administrativu, komunikaci... Nedělá to ale sám, do činnosti se zapojuje množství dobrovolníků – ty musí koordinovat a motivovat. Kromě toho se také dívá dopředu, směrem, kterým se má organizace v nejbližším horizontu ubírat.

8. Vzpomněl byste si na nějaký vtipný zážitek z Vašich misí?

Když jsem byl loni na podzim v Bozoum, malém městečku na severu země, měla tam na krátkou návštěvu přiletět středoafriká ministryně sociálních věcí. Přiletěla z Bangui, hlavního města, přistáli na poli za městem a já jsem se účastnil delegace, která ji měla přivítat. Misionář otec Aurelio mi říkal, že to malé desetimístné letadlo, kterým přiletí, je možná české výroby. Tak jsem ho ve volné chvíli začal obcházet a zkoumat a skutečně jsem objevil malou cedulku „Manufactured by Let a.s., Kunovice, Czech republic“. S nadšením jsem to chtěl říct pilotovi, který stál opodál – že jsem z té samé země jako jeho letadlo – a on povídá: „No a já su z Hané!“. To setkání mě pobavilo, v zemi na konci světa, kde je Čechů asi jako na prstech jedné ruky...

9. Mohl byste našim čtenářům doporučit nějakou zajímavou knihu, která je spojená se Středoafričkou republikou?

Určitě stojí za přečtení kniha Marcela Drlíka *Český lékař v srdci Afriky*, která vyšla v několika dotiscích v Portálu. V březnu letošního roku pak má rovněž v Portálu vyjít kniha dvacetiletého dobrovolníka Vojtěcha Bílého *Když padají manga (Dobrovolníkem uprostřed válečného konfliktu)*. To bude podle všeho také síla.

Děkujeme za rozhovor!

Kateřina Pokorná (G8, šk. rok 2014/2015)

P. Mgr. Pavel Pola OCD

- narozen 22. 4. 1981
- 3 roky studoval na 1. LF UK v Praze, poté absolvoval KTF UK v Praze
- v r. 2003 vstoupil do řádu bosých karmelitánů, kněžské svěcení přijal v dubnu 2010
- v současnosti absoluuje psych. výcvik pro kněze
- v SIRIRI působil do ledna 2015 jako ředitel, nyní má na starosti komunikaci se Středoafričkou republikou a zpracovávání projektů
- Středoafričké republiku navštívil v letech 2006 a 2014 (vždy na 14 dní)
- má rád hudbu (varhany, citera, poslech)
- mezi jeho vášně patří také příroda a italská kuchyně
- žije v klášteře bosých karmelitánů v Praze na Malé Straně
- má tři sestry

Náhodné setkání s českým pilotem

U studny, kterou SIRIRI vyhloubila

S dětmi ve škole o přestávce

Stav silnic a mostů

Děti jedou pro vodu

Foto © archiv P. Poly a SIRIRI, o. p. s.

Robert Fulghum:

Všechno, co opravdu potřebuju znát

Po mnoho let jsem se vždycky na jaře rozhodl, že sepíšu svá osobní přesvědčení – takové krédo. Když jsem byl mladší, zabíral můj seznam několik stránek; snažil jsem se nic nevynechat, zabrousil jsem do všeho. Připomínalo to soudní spis, jako kdyby slova mohla řešit všechny rozpory smyslu bytí.

V posledních letech je krédo stále kratší – někdy je cynické, někdy komické, jindy laskavé, ale pořád na něm pracuju. Nedávno jsem si předsevzal, že krédo zjednoduším, aby se mi vešlo na jednu stránku. Plně si uvědomuju, jak je tohle předsevzetí naivně idealistické.

Že bych měl být stručnější, mě napadlo u benzínové pumpy. Naplnil jsem nádrž svého starouška superskvělou vysokootoktanovou šťávou. Moje rachotina si s tím nevěděla rady a běžel jí z toho mráz po zádech – na každé křižovatce prskala a při jízdě z kopce se ozývalo říhání. Chápal jsem to. Mému mozku a mojí duši se občas stane něco podobného. Přesycení informacemi a po zádech mi pak běhá existenciální mráz – prskám na každé křižovatce života, kde se musím nějak rozhodnout, a buď toho vím příliš, nebo naopak málo. Zmapovaný život není žádná legrace.

Tedy jsem pochopil, že už znám většinu z toho, co je k smysluplnému životu zapotřebí – a že to není až tak obtížné. Všechno to znám. A znám to už velice dlouho. Žít podle toho – to už je něco jiného, že? Tohle je tedy moje krédo:

VŠCHNO, CO OPRAVDU POTŘEBUJU ZNÁT o tom, jak žít, co dělat a jak vůbec být, jsem se naučil v mateřské školce. Moudrost mě nečekala na vrcholu hory zvané postgraduál, ale na pískovišti v nedělní škole. Tohle jsem se tam naučil:

O všechno se rozděl.

Hraj fěr.

Nikoho nebij.

Vracej věci tam, kde jsi je našel.

Uklízej po sobě.

Neber si nic, co ti nepatří.

Když někomu ublížíš, řekni: „Promiň.“

Před jídlem si umyj ruce.

Splachuj.

Teplé koláčky a studené mléko ti udělají dobře.

Žij vyrovnaně – trochu se uč a trochu přemýšlej a každý den trochu maluj a kresli a zpívej a tancuj a hraj si a pracuj.

Každý den odpoledne si zdímní.

Když vyrazíš do světa, dávej pozor na auta, chytň někoho za ruku a drž se s ostatními pohromadě.

Nepřestávej žasnout. Vzpomeň si na semínko v plastickém kelímku – kořínky míří dolů a rostlinka stoupá vzhůru a nikdo vlastně neví jak a proč, ale my všichni jsme takoví.

Zlaté rybičky, křečci a bílé myšky, a dokonce i to semínko v kelímku – všichni umřou. My také.

A nikdy nezapomeň na dětské obrázkové knížky a první slovo, které ses naučil – největší slovo ze všech – DÍVEJ SE.

Všechno, co potřebujete znát, tam někde je. Slušnost, láska a základy hygieny. Ekologie, politika, rovnost a rozumný život.

Vyberte si kterékoliv z těch pravidel a řekněte to složitými dospělými výrazy a vztáhněte si to na svůj život v rodině nebo práci, na svou vládu nebo na svůj svět a uvidíte, že to platí, je to jasné a sedí to. A představte si, oč lepší by byl svět, kdybychom si všichni – na celém světě – každý den ve tři odpoledne dali koláček a mléko a pak si lehli a zdřímlí si s polštářkem pod hlavou. Nebo kdyby základní politikou všech vlád bylo vždycky vracet věci nazpátek a uklízet po sobě.

A stále ještě platí – bez ohledu na to, kolik vám je let -, že když vyrazíte třeba do světa, nejlepší je chytit někoho za ruku a držet se pohromadě.

redakce (šk. rok 2008/2009)

Foto © <http://unasnakopecku.blogspot.cz>

Zeptali jsme se našich vyučujících: Který literární či filmový detektiv je Vaším nejoblíbenějším? Proč?

Kateřina Prudilová

Slečna Marplová - dokonalá směs geniality, obyčejnosti a laskavosti. A měla ráda zahradu ☺.

Karel Otruba

Mám tři, každý z nich je nejoblíbenější z jiného pohledu. S. Holmes, H. Poirot a Pater Brown. Kdybych měl vybrat jednoho, byl by to P. Brown (i když to není detektiv, ale kněz), protože z jeho postřehů o katolické víře a církvi (a taky o psychologii) by se velmi mnoho lidí mohlo a mělo učit. Ještě bych rád dodal, že ne nadarmo zpívá Jiří Suchý: „...pan Chesterton, ten rozsvítil mou hlavu jako lampu na plyn...“.

Marie Husaříková (S. Markéta)

Chytrý a vtipný Sherlock! A detektiv Marlowe (případ s mandlovým plynem ☺).

Marie Jeřábková (S. Kristina)

Imponují mi elegant inspektor Barnaby a génius Sherlock ☺.

Magdalena Tycová

Mam ráda H. Poirota od A. Christie. Líbí se mi jeho logické úvahy a způsob, s jakou noblesou a laskavostí řeší problémy, a také jeho komické vlastnosti (vyhraněnost v jídle a záliba v pravidelných geometrických tvarech, uspořádání předmětů podle velikosti apod.).

redakce (šk. rok 2014/2015)

Zamyšlení

Mé představy? Mé sny? Budoucnost!

Je důležité se těmito slovy zabývat? Víím, co chci? Víím, čeho chci dosáhnout? Víím, co bych měla dělat?

Ano, je potřebné vědět, kam směřuji, jak si představuji svůj budoucí život, co chci dělat. A to vše především kvůli sobě. Studiem na školách, které mi přinesou něco potřebného pro mé vysněné budoucí povolání, a ne protože byly prvními, které jsem potkala třeba na cestě domů. Seznamuji se s novými lidmi, abych mezi nimi jednou našla svého partnera nebo nové přátele, a ne proto, abych srovnávala, kdo má lepší oblečení, luxusnější auto, delší vlasy apod. A právě pro toto všechno musím trochu plánovat, abych snáze dosáhla svých snů. Mám jich mnoho – vystudovat střední a vysokou školu, získat vytoužené zaměstnání, v němž budou mými partnery děti, mít manžela, s nímž si budeme navzájem naslouchat, pomáhat si a spolu vést děti i celou rodinu s láskou, vzájemnou úctou a pochopením... A nejen pro toto potřebujeme plány, abychom se neztratili v bludišti doby.

Nebo to tak není? Nikdo nemůže předvídat, vědět, co se stane za minutu, za hodinu, za měsíc. Nikdo nemůže určovat, kdy má Bůh právo nás povolát. Má tedy smysl plánovat budoucnost? Nemožu vědět, jestli zvládnu svou zkoušku dospělosti, zda budu přijata na vysokou školu, jestli potkám toho pravého prince... Život není předepsaná pohádka. Vkrádá se mi na mysl otázka, proč nene-

chat osud, ať nás vede sám. Proč se neřídit známým pořekadlem, podle něhož jsou cesty osudu sice nevyzpytatelné a mohou se měnit, ale my jim můžeme malinko pomoci?

Najdeme si tedy jakési záchytné body. Ne plány, ne osud, ale jen pár momentů, bez kterých bychom nechtěli, a možná ani nemohli a neměli pokračovat. Okamžiky, od kterých se budeme moci odrazit a putovat dál. Zní to lákavě, ale ne každý tyto své pevné body zná. Alespoň jeden bod, jeden rok. Je třeba vědět, co nás čeká a co musíme vykonat. A to nás láká jít dál. Říká se tomu motivace. Možností je však spousta, proto je skutečným uměním vybrat si právě tu, která by nás dokázala dovést tam, kam směřujeme. Samozřejmě vše záleží především jen a jen na nás, na tom, zda vůbec chceme, na naší snaze a odhodlání.

Máme však vůbec šanci svůj osud změnit? Či se dá naopak hovořit o něčem, co je nám předurčeno? Není slovo osud tak trochu nadužívaným označením pro podivný stav našeho života v dnešním světě a nechť odpírat si něco, co nás zaujme jen na chvíli, namísto usilování o něco, co pro nás bude důležité po celý zbytek života?

Daniela Hejlová (VHC3, šk. rok 2007/2008)

Význam přátelství v životě člověka

Na tom, že bez přátel je život mnohem těžší, obtížnější a také jednotvárnější než s nimi, se asi shodneme všichni. Jak ale získat, udržet si a neztratit opravdu dobré přátele?

Z vlastní zkušenosti vím, že před seznámením je nutné zbavit se předsudků týkajících se například barvy pleti nebo náboženského vyznání a také nedat na to, co si o tom druhém myslí nebo říkají ostatní. Vždyť má-li to být kamarád můj, musím si o něm vytvořit svůj vlastní názor sama. Ale ani já bych se neměla při prvních setkáních přetvařovat. Každý má přeci nějaké chyby a nemá prázdnou cenu ty své zastírat, neboť na povrch dříve či později stejně vyjdou. Myslí-li to ten druhý skutečně vážně, vezme mne takovou, jaká jsem, a jestliže mi vytkne mé nedostatky, budu jen ráda za námět k zamyšlení.

Kdo by nepoznal alespoň jednou jedinkrát přátelskou výpomoc? Ale kdo bere, měl by umět také dávat. Kdy jsme my naposledy někomu nezištně pomohli nebo poradili? K přátelství také zajisté patří projev vděku. Za podání pomocné ruky bychom rozhodně neměli požadovat nic materiálního, mezilidský vztah přece není obchod. Stejně dobrou, a mnohdy i větší odměnou nám může být právě vřelá a srdečná poděkování.

Přátelství se často rozpadá po vzájemných neshodách a hádkách. „Nejprve vyjmi ze svého oka trám a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra,“ píše se v Bibli (Mt 7,5), a proto hledejme chyby nejprve sami v sobě. Jen ochota problémy řešit a dělat při tom kompromisy je klíčem k odstranění bariér. A vytratí-li se přátelství po dlouhém odloučení, nejednalo se o pravé přátelství, neboť to setrvává stále.

Nebudme tedy k okolí lhostejní, nečekejme, až věci „vyšumí“ a snažme se dobré vztahy pěstovat. Hlavně se ale

nedívejme jen povrchně na zevnějšek, naopak si spíše všímejme toho mnohem důležitějšího uvnitř. Je to sice fráze, která se omílá stále znovu a znovu pořád doko-la, neskrývá však mnoho pravdy, kterou si stále neuvědomujeme?

Klára Kročová (G3, šk. rok 2007/2008)

* * *

Fejeton

Úděl nevinného studenta

Naprosté vyčerpání, oči jako pomeranče. Taky znáte ten pocit, kdy se blíží závěrečné vysvědčení? Celý rok poměrně klid, a pak to přijde: pololetní práce z matematiky, německého jazyka, písemka z literatury, dějepisu, chemie, fyziky, čtenářský deník, slohová práce, „laboratoria“ z biologie, španělský překlad, esej do angličtiny a práce do zeměpisu. A v neposlední řadě ústní zkoušení náhodně vyvolaných studentů. A rodiče ještě nezapomenou poznamenat, jak se jejich potomek „fláká“ a pořád jen vyse-dává na internetu. Jak ale vysvětlit této generaci, že se snažíme vyhledat informace ke studiu, které jinde nenajdeme, jako je třeba čtenářský deník nebo slovíčka do jazyků, když nám je učitelé nevytisknou?

Ne že bych to já s tím studiem zrov-na nějak přeháněla, ale musím dát rodičům najevo, že nejsem až tak neschopná a že umím i něco jiného než jen utrácet peníze.

Je nedělní poledne a mamka na mě ječí: „Oběd!“ Když na svém talíři vidím tu leklou rybu a uvědomím si, že bych se vši

přesností měla znát její čedř, třídu, řád, správně pojmenovat každíčkou kost v jejím těle, století, kdy byla poprvé objevena, určit přesnou trasu, kterou putovala, než se mi dostala na talíř, chemický vzorec obsahu jejího žaludku, vypočítat její rychlost v protiproudu vody a popsat její psychickou analýzu, udělá se mi mdlo. Překonám se a jdu se raději učit.

Mám v hlavě plno matematických a fyzikálních vzorečků, dat narození a úmrtí všelijakých Ludvíků a Vilfrédů, umím díla již dávno zesnulých autorů, znám vzorec pro výpočet pohybu osamocené koule a plno dalších nezbytných věcí. Chvillemi se mi zdá, jako by mi měla hlava vybuchnout, ale vím, že tento pocit brzy přejde, protože jak je generacemi přede mnou ověřeno, ta spousta informací, které musím do hlavy za poměrně krátkou dobu nasoukat, se za stejně krátkou dobu zase vypaří – tzv. zákon akce a reakce. Určitě jste si této zákonitosti také všimli, protože čím víc se učíte, tím méně toho umíte.

Takže, milí žáci, školáci, předškoláci, maturanti, skoromaturanti, vysokoškoláci i vy ostatní, vezte: Učíte-li se proto, abyste si zapamatovali, zapomenete. Učíte-li se však proto, abyste porozuměli, zapamatujete si!

Tereza Malíšková (G6, šk. rok 2008/2009)

Otrokem vlastního majetku

Ať jste doma, na cestě do práce nebo na jiném místě v dosahu civilizace, útočí na vás reklamy. Číhají skoro všude a nakonec vám nacpou do hlavy názor, že musíte koupit postupně celý svět.

Když chci chleba, už se mi snažíví obchodníci pokouší vnutit posledního čokoládového zajíčka. Zbýl z Velikonoc. Je olezlý, ale zlevněný. Kdo by odolal jeho smutným, osamělým očím a nízké ceně? Dostávám strach, že když ho ponechám samotného v regálu, dopustím se týrání zvířat. Naštěstí jedna citlivá paní řeší problém za mě a ujímá se ho. Chudák paní. Doma svádí její city urputný souboj s chuťovými buňkami. Zajíčkovo věkem sešlé tělíčko je nepoživatelné. Alobalová očka smutně koukají. Paní hledá pomoc na internetu. Jistě se najdou lidé se stejným problémem – sníst nechutného zajíčka, nebo ho vyhodit? Další spojení se světem je však zásadní chybou. Než najde radu, je zaplavena asi miliónem reklam. Zlevněná vejce, levné ponožky a nakonec traktor, ke kterému dostanete živého zajíce zdarma. Paní kupuje vše. Čokoládové kuřátko za pouhých 50% je také neodolatelné. I když věkem je to spíše slepice ve středních letech. Svému osudu se nevyhne. Pomalu se rozkládá pod koly traktoru. Zajíc zamyšleně ohlodává uši svému čokoládovému příbuznému.

Reklam přibývá, věcí v domě také. A narůstá i počet lidí, kteří se topí v hromadách zbytečností. Ale každý jednou zemře a až odcestuje na hřbitov v některé z výhodně zakoupených rakví, čeká jeho potomky nelehká práce – zbavit se zděděného majetku.

Proto se zkuste zhluboka nadechnout, zavřít oči i uši a být spokojeni s tím, co máte. Ocení to vaše peněženka, děti a snad i vy samotní.

Helena Brunnerová (G6, šk. rok 2008/2009)

Od zítřka bude všechno jinak!

Utahaná, zanedbaná matka dvou dětí. S depresí velkou jako ruské kolo v Prateru utíkám od všech těch odporně zvětšujících zrcadel v převlékacích kabinách obchodních domů. Při pohledu na manžela, který se před televizní obrazovkou hlasitě rozplývá nad úžasnou postavou hollywoodské herečky, se mi prudce zasteskne po mé dávné konfekční velikosti 36. S přibývajícími léty se pomalu, ale jistě začaly zvyšovat i číslice na visacích mých úlovků z butiku. Ale já to takhle nenechám. Od zítřka bude všechno jinak!

Je sobota, právě poledne. Sedím u stolu na slavnostním obědě u tchýně, chroustám z domu přivezenou mrkev a snažím se na tváři udržovat úsměv. V životě bych přece nepřiznala, že mě strašně sžírá chuť na krásně vypečenou kachnu a čokoládový řez! Na zpáteční cestě se v autě začne hlasitě dožadovat pozornosti můj žaludek, zvyklý na svoji denní dávku. Manžel i děti se po mně otáčejí, a já se polomrtvá hlady stále „spokojeně“ usmívám.

Když hubnout, tak pořádně! Po návratu domů se vybavená lahví neperlivé, ale hlavně NESLAZENÉ vody vydávám vstříc dráze profesionální běžkyňe. Ve své staré vytahané teplákové soupravě chci běháním přehlušit protivné kručení v břiše... Už po prvních 50 metrech se cítím jako Emil Zátopek a po 100 metrech dávám veškerému běhání STOP. Celá rudá a splavená stojím v předklonu ve snaze popadnout dech. Asi to vážně nebude moje parketa. Narovnáвам svá zničená záda a najednou se dívám do tváře svého bývalého přítele, který mě opustil v mých

21 letech a 53 kilogramech, protože jsem mu připadala málo atraktivní. Výraz jeho obličeje teď mluví sám za sebe.

Jako spráskaný pes se vracím domů. Manžel se dožaduje večere, dcera potřebuje zkontrolovat úkoly a syn vyprat fotbalový dres. Hned se vám budu věnovat, ale teď mě chvilku nechejte na pokoji. Potřebujeme nutně být samy. Já a moje nejlepší kamarádka – tučná fialová kráva z rakouských Alp.

Zdeňka Králová (PL3, šk. rok 2009/2010)

Sny, horoskopy a jiné stresy

Ať už jsme mladí nebo staří a zažili jsme toho hodně, stejně nás jistě všechny zajímá, co bude poté, až skončíme školu, až si najdeme životního partnera a budeme mít zaměstnání. Ale co když nás čeká něco, co bychom si v životě ani nedokázali představit? Něco ojedinělého? Tak proč se zbytečně napínat, když nám život dává tolik příležitostí to zjistit? Vždyť existují lidé s posláním, kteří vědí, co nás čeká!

Mířím do obchodu, kde utratím 50,- Kč za časopis, abych zjistila, že 4. června potkám svoji životní lásku. Čekám nervózně na 4. červen. Je tu. Je tu ten den a já se dívám po každém muži, který jde kolem. Den je za mnou, a nic. Tolik jsem se těšila! Ale život nám nenabízí pouze vidět do budoucna, ale nenápadně nám ukazuje i to, co bychom ve skutečnosti chtěli nebo měli udělat.

Jdu spát. V hlavě se mi honí tolik myšlenek! Zdá se mi, že v práci dávám výpověď a utíkám za lepším životem umělce. Ráno se vzbudím, chystám si kafe a vyrážím. Znechucena. Tak jasný obraz myslí a já jdu do svého původního

zaměstnání. Vypadala jsem přece ve snu tak šťastně... Myslím, že to bylo znamení. Celý den jsem znuděná a zasněná, jaké by to asi bylo... Ach! Můj sen se stává stěžejší myšlenkou celého dne. Vždyť proč by se mi to jinak zdálo? Je jasné, co mám udělat. Jdu za šéfem a skutečně dávám výpověď. S hrdotí odcházím za lepším životem.

Čekám... Čekám dny, měsíce... Ale jakoby na mne ona dráha umělce nějak nechtěla narazit. Sedím doma na pohovce a dívám se na televizi Barrandov, na pořad Denní věstec. Zaujatě sleduji ženu, která se tváří vševědoucne a dává lidem cenné rady do života. Nedá mi to a vytáčím telefonní číslo. Čekám na spojení poněkud dlouho, asi mají hodně zákazníků. Konečně! Slyším hlas: „Dobrý den, kdo volá?“ Řeknu o sobě potřebné informace a ptám se: „Odešla jsem z práce a něco mi říká, že budu umělkyně, je to tak?“ Nastane dlouhá pauza a paní začne rozkládat karty na stůl. Míchá je, pak je zase rozkládá, obrací... Vypadá, že tomu opravdu rozumí. Uběhne 10 minut a žena nakonec řekne: „Ano, to je něco pro vás!“ Zaraduji se, položím telefon a jsem klidná. Další týden mi přijde účet z televize Barrandov s částkou 2800,- Kč. Nadšená nejsem, ale hlavně, že vím, co mne potká!

Následující týdný už jen v klidu vyčkávám na políbení múzy. Otevřu noviny a čtu, co se děje ve světě. Na okrajích posledních stran vidím text: Indičtí bohové varují, že 6. 6. 2016 nastane konec světa! Sesouvám se na židli a celá zhrzená začnu odpočítávat dny v kalendáři. Budu připravena, to přece stojí za to!

Štěpánka Todorová (G4, šk. rok 2015/2016)

Líčení

Já se tam vrátím

Bylo to v létě roku 2002, kdy jsem si to poprvé uvědomila. Tak velmi mi schází i dnes. Dědeček a jeho chalupa, společné prázdniny. V té době jsem tam byla nejen naposledy, ale i bez dědečka. To místo se nachází v malé vesničce daleko za Brněnskou přehradou. Právě proto, že je to daleko, nejezdili jsme tam často. Tehdy jsem tam jela už jen s maminkou, kamarády a nejlepší přítelkyní. Docházelo mi, co pro mě to místo znamená, jeho kouzlo a skrytá tajemství.

Nechtělo se mi tam, ale když nás táta vezl, běžely mi hlavou vzpomínky. Za oknem auta seděla drobná dívenka a dívala se na ubíhající město. Bylo to jako zrychlený film. Vpředu seděl dědeček a na místě spolujezdce malý jezevčík. I dnes sedím na stejném místě, ale už to není jako dřív a právě teď už vím, že ani nebude. Přes okno sleduji kontrast zelených listů a jasné oblohy. Vždy jsem tento pohled měla ráda, připadal mi tak živý. Pomalu za sebou necháváme ruch velkoměsta a po serpentínách připomínajících tanec břišních tanečnic se přibližujeme k mému místu. Už jen zbývá na úplném konci vesnice odbočit doprava a sjet po cestě lemované lučním kvítím do malého údolí, kde se nachází. Je v objetí zářivé zeleně a už čeká, až na mě dýchne skrytými vzpomínkami. Naše chalupa. Jsem šťastná, když do ní znovu vcházím. Vdechuji její vůni a vidím sama sebe opět spolu s dědečkem. Ale to jsou již jen vzpomínky...

Jdu ven. Procházím pod korunami lipových dam a lehce se jim klaním. Z dálky vidím v závoji břízy naši dětskou

skrýš. Stále tu stojí i starý přítel modřín, zasazený ve stejný den, kdy jsem se narodila. Když procházím kolem rybníka, vzpomínám, jak jsme tu s dědečkem pouštěli dřevěné lodičky. Kolem jeho klidné pohádkové hladiny tančí štíhlé rákosy do rytmu hravého vánku. Musím se usmát, když vidím laškování dvou motýlů v krajkových oblečcích. Přesně takto jsme se smáli s dědečkem.

Za rybníkem se rozprostírají lány zlatavě zářícího pole. Cestou v něm se dostanu až ke kouzelnému lesu. Vše z dnešní doby ignoruji, nechci myslet na špatné věci. Chodívali jsme sem vždy na houby. Velmi ráda jsem v lesních skrýších hledala tyto pochoutky s krásnými kloboučky. Prodírám se maliním. Je zvláštní, jak se musí s vychytralými trny bojovat, abychom získali sladké červené odměny. Připomínají mi malé panenky pod ochranou svých majitelů.

Lehám si do měkkého mechu a sním. Pozoruji vysoké a velmi přísně vyhlížející smrky a lehký pohyb jejich větví. Znovu se nemohu nabažít pohledu na kontrast modré a zelené barvy oblohy a listí. V mihotavých mezerách mezi stromy mě šimrá slunce. Těžknou mi víčka a usínám. Ve snu se ocitám v kouzelném lese. Kolem mě si hrají víly a poletují nadpřirozené bytosti. Chci si hrát s nimi, ale dříve, než je zachytím, se rozplynou.

Náhle cítím chladný dotyk na své tváři. Dešťová kapka mě políbila svým mokřým polibkem. Probouzím se zpět. Les už není kouzelný a veselý. Je temný. Nade mnou burácí hromy a nebe rozsekl žhavý břit blesku. Musím se vrátit. Běžím po mokré cestě. Rytmus bouřky mne povzbuzuje ke stále rychlejšímu tempu.

Blížím se k rozbouřenému rybníku. Kapky do něj padají s velkou rázností, klidnou hladinu proměňují v děsivou hru. Sbírám zpět přes louku a padám do hřejivé náruče své milované chalupy.

Dnes už vím, že sny jsou jen sny. Miluji to místo, kde jsem zažila krásné chvíle, a nechci na něj nikdy zapomenout. Je nereálné se tam vrátit jako dřív. Ale ve svých snech se do těchto míst budu navracet stále...

Petra Valentová (PL1, šk. rok 2007/2008)

Kde lišky dávají dobrou noc

Rodina mého otce pochází z vesnice nedaleko Velkého Meziříčí. Je to krásné prostředí kraje Vysočina, které je plné voňavých smrkových lesů, zelených hájů a kvetoucích luk. V jedné ze zapadlých vesniček na úplném kraji obce se tyčí rodný dům mé babičky. Pamatuji si, jak jsem tam jako malá holka s rodiči často jezdila.

Byl právě čas Vánoc, kdy jsme u babičky tehdy trávili pár dní. Jednu noc jsem v pokoji zůstala úplně sama, a protože jsem nemohla spát, dívala jsem se z okna. Všude kolem mne se rozprostírají závěje sněhu. Ve svitu měsíce se třpytí rampouchy visící z okapu. Připadají mi jako křišťály z pohádek. V dálí jsou vidět světýlka, která na pozadí černého lesa doslova září. Les sám působí jako obr, který je chce pohltnout, světýlka se však nebojí a svým jasem hladí oči pozorovatele. Nejkrásnější pohled se skýtá na kostel po levé straně. Nelze zcela vidět, jak se majestátně tyčí nad ostatní budovy. Řekla bych, že se kostelní věž téměř dotýká hvězd na obloze.

Moje ruce jsou jemně přitisknuty na okenice. Sklo příjemně chladí. Je mi teplo, protože za mnou v místnosti praská dřevo v krbu. Všude je cítit vůně cukroví a mandlí. Z vedlejšího pokoje jsou slyšet tlumené hlasy mých rodičů a babičky. Občas se někdo krátce zasměje, ale potom hovor znovu utichá. Můj pohled se znovu upíná na krajinu. Dva havrani se procházejí po střeše stodoly. Asi i je baví vytvářet ve sněhu stopy. V pozadí na kopci se občas objeví světlo, které zase rychle mizí. Jsou to auta, která přijíždějí, aby dovezla své majitele zpět ze studené noci do tepla jejich domovů. Jinak je krajina zcela tichá, svěží a krásná. Je slyšet prasknutí dveří, proto si musím tento pohled rychle uschovat do paměti a jít si opět lehnout pod peřinu.

Poté, co se babička přestěhovala, jsou pro mne zasněžené kopce v tajemných nocích už jen minulostí. Nikdy však nezapomenu na dávný tajuplný dětský pohled na noční zimní krajinu.

Kateřina Buchtová (G8, šk. rok 2014/2015)

Foto © <http://www.chatar-chalupar.cz/krkonosska-poudacka/>

Příběh

Vražda před polednem

Karla a Marii vzbudí v půl sedmé červený elektrický budík. Marie několikrát vzdychne a s námahou se na posteli posadí. Mlčky hledí na spáry v plovoucí podlaze, kterou s Karlem zakoupili se slevou v Baumaxu. Nasouká nohy do korkových sandálů, a aniž pohlédne na Karla, odšourá se do koupelny. Karlovi začíná být zima. V ložnici po ránu bývá třeba i dvanáct stupňů.

Karel se zavrtá hlouběji do pokrývky z kozí srsti a snaží se neslyšet Mariin zpěv rozléhající se po celé chatrči. Nakonec vstává, obléká se do volných kožených šatů a vychází ven. Rozhlíží se po okolní krajině, tak, jak mu to hustá mlha dovolí, a jako každé ráno mu zrak toužebně sklouzne na mastné obrysy vzdálené silničky vedoucí do města...

Ze snění jej však vytrhne Mariin ječivý hlas: „Karle, kozy čekají, až je podojíš. Jsou už celé nervózní a já nemám z čeho vařit snídani!“ Po jídle skládajícím se z obilné placky a kozího mléka Karel vyrazí s jejich stádem dvaceti koz na pastvu a Marie usedá k tkalcovskému stavu. Má rozdělaných několik pokrývek a koberečků z kozí srsti, které chce ve městě prodat. Při tom si propěvuje tibetské národní písně.

To Karel, sedící na rozmoklé zemi a sledující kozy, jak se pasou, má úplně jiné myšlenky. Tiše nadává: „Proč každý normální chlap může chodit v obleku do vytopené kanceláře, a jen já tu musím sedět jako idiot! Proč jsem do tohohle výmyslu vůbec lezl! A proč jsem se musel seznámit s tou bláznivou holkou, a ještě

se do ní zamilovat! Prej že lituje ty ubohé Tibeťany, jak jsou chudí, jak je jim zima, jak skoro nic nemají! Prej, že si nezaslouží žít jako normální člověk, ale chce poznat, jak žijí oni! A já byl okouzlený, jak citlivé srdce ta holka má! Pěkně citlivé, jen co je pravda. Donutila mě postavit tu barabiznu, co v ní bydlíme, nepoužívat ústřední topení, místo postelí mít rohože a vařit na ohni! Aspoň, že jsem si prosadil tu podlahu... Ale já už to nevydržím! Já si to s ní vyřídím, že po mně chce, abych žil jak neandrtálec..." S touto myšlenkou se zvedl ze země, zapískal na stádo a vydal se k „domovu“.

Marie ho uslyšela přicházet a podivila se: „Co tak brzo, Karle? Vždyť ještě není ani poledne!“ Karel něco zabručel a odšoural se do chlívků. Tam si vzal okovaně vědro s dvojitým dnem a tiše vstoupil do domku. Marie k němu byla zády. Rozpřáhl se a ... udeřil ji vědrem do hlavy. Žena se skácela na zem, ani nestihla vykřiknout. Karel popadl hořící dřevo z ohniště, kde Marie předtím připravovala suchou rýži k obědu, a hodil ho na plovoucí podlahu. Ta okamžitě vzplanula.

Oheň postupně zachvátil celou chatrč. Karel stál na kopci a se zatajeným dechem sledoval to ohnivé divadlo. Pak se naposled podíval na místo, kde prožil čtyři nejhorší roky svého života, a vydal se lehkým krokem k silnici. V kapse tiskl peníze, které si pečlivě schovával po celou dobu jejich manželství, a těšil se na krásný život, který ho čeká.

Měsíc po svém činu odletěl na Seychely, aby zde prožil zbytek života v teple, pohodlí, bez rýže a bez koz.

Eliška Opálková (G6, šk. rok 2012/2013)

Poezie

Oči

Někdo má oči divoké,
jiný zase líné.

Oči krásné jsou,
plují oblohou
nebo obloha proplouvá jimi.

Odráží se v nich voda, slunce,
jsou v nich všechny stíny,
oči hluboké bez konce.

Ty, které jsou beze dna.
Ty, které modří svou až k černotě spěj.
Oči, které lžou
Oči, které pěj.

Oči bez myšlenek
Oči radostné
Oči od řasenek
Oči žalostné.

Nejkrásnější jsou však stále oči tvé.

Dominik Leviček (G5, šk. rok 2010/2011)

Občan Havel**Režie: Pavel Koutecký – Miroslav Janek.****Dokument, ČR 1994–2007, 119 min.**

Osobně nerada chodím do moderních multikin na trháky, o kterých si na zastávce povídá devět lidí z deseti. Nechce se mi tlačit se do přeplněného sálu, kde mi každou chvíli hrozí srážka s někým, kdo mě, inspirovan americkým stylem, zasype popcornem a za krk mi nalije kelímek coca-coly. Vstupné raději věnuji na podporu některého z menších biografů a podívám se na film, který byl natočen pro svou myšlenku, ne pro zisk.

A přesně těmto požadavkům vyhovuje dokument Pavla Kouteckého a Miroslava Janka Občan Havel. Děj se začíná odehrávat v devadesátém třetím roce, kdy se Česká a Slovenská federativní republika rozdělila na dva samostatné státy, a končí prvním zvolením Václava Klause do funkce prezidenta. Film je sestaven ze záběrů z Havlova soukromí, neboť jak název napovídá, má za úkol představit ho jako obyčejného občana s jeho každodenními radostmi a starostmi.

Za klady filmu považuji zejména to, jak ukazuje vyrovnávání se hlavy státu se svými pro nás skrytými a nepracovními událostmi, tedy s úmrtím první manželky Olgy a následném seznámení s Dagmar Veškrnovou. Velmi emotivně popisuje její starostlivou péči o něj při zdolávání těžké nemoci a konečně i druhou svatbu. Vtipně také líčí jeho boj s anglickými slovíčky v projevu v USA na návštěvě u George Bushe i mnohá setkání s Milošem Zemanem nad kapkou Becherovky či několiká-

tá znovuzvolení do čela státu. V tomto období se v okolí prezidentské kanceláře pohybovali dnes velmi známí Michael Kocáb, Jan Švejnar nebo Ladislav Špaček.

Záporů není mnoho. Někomu by snad mohla vadit zhoršená kvalita záznamu, ale to je možné omluvit jeho stářím a více méně poloamatérským vybavením kameramana. Je také škoda, že film není opatřený vysvětlivkami, které by se týkaly aktuální situace na naší politické scéně. Cizinec tak nemůže chápat události v souvislostech, a celý dokument pro něj ztrácí určité kouzlo. Asi proto neuspěl na Berlinale, kde se stejně promítal, tuším, jen nesoutěžně. Mě osobně nejvíce mrzelo, že na začátku nebyla ani zmínka o problémech Václava Havla v předrevolučním období a že se děj neodvíjel už od roku 1989. Velmi by mě totiž zajímala atmosféra té doby, kterou jsem sama nezažila.

Snímek Občan Havel jsem velmi toužila vidět a vynaloženého času rozhodně nelituji; film docela splnil má očekávání. V představě mnoha z vás je to možná nudný a vážný dokumentární film, popisující život vysokého politika, ale není tomu tak. Je to smutný i veselý příběh člověka, okořeněný vtipy a politickými předtuchami do budoucna, které až dnes, po poslední prezidentské volbě, nabývají svého pravého významu. Je jednoduše takový, jaký je sám život. Jestli se vám tedy někdy dostane do rukou, neváhejte a berte všemi deseti.

Hodnocení filmu: 89%

Klára Kročová (G3, šk. rok 2007/2008)

Na souostroví Nová Guinea se používá celkem 500 jazyků, což je asi desetina všech živých jazyků světa.

Největší počet jazyků, které ovládal jeden člověk, bylo 26.

Nejsložitější čínský znak má celkem 64 tahů a znamená upovídaný ☺.

Nejdelší známý nákladní vlak měl 500 vagonů a 6 lokomotiv; byl dlouhý 6,4 km.

Nejhlubší jezero na světě je jezero Bajkal v Rusku, kde hloubka dosahuje 1 940 m.

Největší sladkovodní jezero se nachází mezi USA a Kanadou. Jmenuje se Hořejší a má rozlohu 82 000 km².

Nejvyšší vodopády jsou Salto Angel ve Venezuele, které padají z výšky 979 m.

Hluboko pod Nilem teče podzemní řeka, ve které se nachází šestkrát více vody než v Nilu.

Největší známá delta na světě se nachází v oblasti mezi Indií a Bangladéšem při soutoku řek Gangy s Brahmaputrou; je 480 km dlouhá a 160 km široká.

Největší sopečný kráter má sopka Toba na severu střední Sumatry; jeho plocha je 1 775 km².

Tučňák královský se dokáže potopit až do 500 m a pod vodou vydrží až 27 minut.

Žirafy spí denně 20 až 30 minut. A to ve stoje.

Jazyk plejtváka obrovského váží více než slon a jeho srdce je stejně velké jako menší automobil. Plejtváků obrovských žije už asi jen 1 000 jedinců.

Rorýsi tráví až 3 roky nepřetržitě ve vzduchu. V letu se páří i spí.

Pouze 5 – 10% gepardích mláďat se dožije dospělosti.

Orel bělohavý má na sobě průměrně 7 000 pírek.

Žraloci mají horní i dolní víčka, ale nemějí mrkat.

Žáby při polykání zavírají oči, aby posunuly potravu dále do žaludku.

Pštros má větší oko než mozek.

Zemřel Američan a dostal se do nebe. Začal tam vychvalovat přírodní krásy své země a nejvíc mluvil o Niagare.

„Vždyť ta vaše Niagara není nic moc,“ poznamenal stařík.

„Vy jste už někdy viděl větší vodu?“

„Viděl, synku, viděl.“

„A kdo vlastně jste?“

„Noe.“

Pán má papouška a ten mluví velmi hrubě. Už neví, jak ho to odnaučit, a tak ho jednou za trest zavře do mrazáku.

Po chvíli mrazák otevře a papoušek říká: „Omlouvám se za nevhodné chování, již se to nebude opakovat. Mám jen jednu otázku. Co udělalo to kuře?“

Kněž a pastor stojí u silnice a drží ceduli s nápisem: KONEC SE PŘIBLIŽIL! OBRAŤTE SE, DOKUD NENÍ POZDĚ. Dohodnou se, že ceduli ukážou každému projíždějícímu autu. „Vlezte mi na záda, vy jedni náboženští fanatici!“ zakřičí první řidič a prosvíští kolem nich. Za zatáčkou náhle zakvílejí pneumatiky a ozve se hlasité šplouchnutí. „Myslíš si,“ zeptá se jeden duchovní druhého, „že bychom měli raději vytáhnout ceduli: ZBOŘENÝ MOST?“

Udýchaný mladý pošták přijde k dědovi na samotu, aby mu předal důchod.

„Dědo, už mne unavuje chodit k vám každý měsíc pět kilometrů pěšky.“

„Uklidni se, panáčku, nebo si objednáš denní tisk.“

Co má hypochondr napsáno na hrobě?

„Já jsem vám to říkal!“

Pan Novák potká koktavého přítele.

„Ahoj, jak se máš? Kde teď pracuješ?“

„A-a-a-le, pro-pro-prodávám Bi-bi-bible.“

„Bible? A to tě uživí?“

„Jas-jas-jas-jasně. M-m-m-m-mám spoustu pe-pe-peněz.“

„A jak to děláš, že ti tak nese?“

„No-no-normálně. Při-přijdu ke dveřím, za-za-zazvoním a ptám se: Kou-kou-koupíte si je-je-jednu Bi-bi-bibli? A-a-nebo já vám pře-pře-přečtu a-a-a-aspoň ka-ka-kapitolu.“

Vykoukne krokodýl z vody na rybáře:

„Tak co, berou, berou?“

„Ale kdepak, ani ťuk.“

„Tak se na ně vybodni a pojď si zaplavat.“

Máma myš se se svou malou prochází kolem jeskyně, když zevnitř najednou vyletí netopýr.

„Hele, mami,“ povídá malá, „anděl!“

Manželé přijdou pod smrti do nebe. Manželka si vše obdivně prohlíží a moc se jí tam líbí.

Manžel jí říká: „Vidíš, kdybys stále neotravovala s tou zdravou výživou, mohli jsme tu být už dvacet let.“

Taxikář veze domů z nějakého večírku dvě postarší nóbl dámy. Dámy si povídají: „Viděla jste toho mladíka, jak jedl dezert vidličkou na saláty?“

„No a viděla jste ten nemožný pár, když on šel do dveří první?“

„A tu nemožnou blondýnku, co pila k rybě červené víno?“

Taxikář je chvíli poslouchá a pak pronese: „Dámy, a nevádí vám, že sedím zády?“

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada (ročník I. – X.):

Klára Kročová, Anna Kubešová, Tereza Lerchová, Veronika Králová, Lucie Říhová, Tereza Benešová, Martina Hermannová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Alžběta Pilerová, Marek Caha, Zdislava Klementová, Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Kateřina Bielená, Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Jiří Habán, David Záboj, Kateřina Kocí, Petr Hanák, Štěpánka Todorová, Jana Vavřková, Tomáš Brauner, Michael Navrátil, Filip Cvrkal, Ondřej Petržela, Dana Biskupová, Barbora Dohnalová, Jiří Možný, Kryštof Kotek, Monika Vondráková (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Monika Vondráková
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství přátel Cyrilometodějské školy v Brně z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Jubilejní retro číslo vychází v září 2016 k 20. výročí školy.

Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>.

Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2016.